

Af *Thisted Knudsen* til indenrigsministeren
(3. september 1963):

„Vil ministeren medvirke til at træffe foranstaltninger til, at et betragteligt mindretal i en kommunalbestyrelse, inden endelig beslutning træffes, kan forlange spørgsmål om kommunens køb og salg af fast ejendom gjort til genstand for behandling i et offentligt møde, således at befolkningen kan gøres bekendt med de forskellige synspunkter, der ofte i disse sager gør sig gældende i det pågældende råd, dog således, at den offentlige behandling først bør finde sted, når endeligt tilbud foreligger fra sælger eller køber, således at behandlingen ikke kan komme den pågældende kommune til skade?“

Indenrigsminister *Lars P. Jensens* svar
(12. september 1963):

Det ærede medlem hr. *Thisted Knudsen* har rejst det spørgsmål, om jeg vil medvirke til at træffe foranstaltninger til, at et betragteligt mindretal i en kommunalbestyrelse, inden endelig beslutning træffes, kan forlange spørgsmål om kommunens køb og salg af fast ejendom gjort til genstand for behandling i et offentligt møde.

Til dette spørgsmål vil jeg først og fremmest bemærke, at det i de kommunale styrelseslove er fastsat, at kommunalbestyrelsernes møder er offentlige, men at en kommunalbestyrelse, når en sags beskaffenhed gør det ønskeligt, kan vedtage at behandle den for lukkede døre. Det praktiske livs erfaring har vist, at sager vedrørende kommunens køb og salg af fast ejendom altid er blevet behandlet for lukkede døre, og dette har ført til, at der i de kommunale forretningsordener i hvert fald igennem de sidste 30 år normalt har været en bestemmelse om, at sådanne sager uden videre forhandles for lukkede døre, medmindre kommunalbestyrelsen i det enkelte tilfælde træffer anden bestemmelse. Om denne ordnings overensstemmelse med det praktiske livs tarv har der aldrig været for indenrigsministeriet været rejst spørgsmål.

Ikke alene erfaringens vidnesbyrd, men også andre gode grunde taler for den af kommunalbestyrelserne fulgte praksis med at behandle sager om ejendomshandler for lukkede døre. Derfor taler for det første

hensynet til kommunens egne interesser. Skal en kommunalbestyrelse på forsvarlig måde kunne tage stilling til, hvorvidt kommunen på et givet tidspunkt skal erhverve en bestemt ejendom, må den have fremdraget de foreliggende oplysninger, der er af betydning for kommunalbestyrelsens byplanmæssige dispositioner, derunder tilrettelæggelsen og takten i udbygningen af veje og kloakker m. v., ikke alene i det pågældende område, men også i andre dele af kommunen. Man må endvidere tage stilling til, hvilke andre ejendomme det kan være ønskeligt og muligt for kommunen at erhverve, ligesom man ofte allerede i forbindelse med erhvervelsen må tage foreløbig stilling til, hvilken fremtidig anvendelse der kan gøres af ejendommens arealer, og om anvendelsen er umiddelbart forestående eller må forventes udskudt i kortere eller længere tid. Hertil kommer, at beslutningen om at indtræde i en ejendomshandel også kræver en drøftelse af den enkelte handelsvilkår, og at der i så henseende ikke alene er tale om at tage hensyn til kommunens interesse, men også den private sælger eller køber har en stærk interesse i, at oplysninger vedrørende ejendommen eller ham selv, som det absolut er sagligt berettiget for kommunalbestyrelsen at tage i betragtning, dog ikke drøftes for åbne døre. Fører forhandlingerne i kommunalbestyrelsen til, at kommunen af den ene eller den anden grund ikke vil købe en tilbudt ejendom, vil sælgeren på højst urimelig måde kunne blive begrænset i sine videre salgsbestræbelser, og dette ville igen kunne gøre det vanskeligere for kommunerne at få tilbud fra ejere af fast ejendom. I den forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på, at forhandlingerne med en privat sælger eller køber langtfra altid kan lægges således til rette, at det, kommunalbestyrelsen skal drøfte, er spørgsmålet om et ja eller nej til et foreliggende tilbud. Meget ofte vil resultatet af kommunalbestyrelsens møde blive en beslutning om, at forhandlingerne med sælgeren eller køberen skal søges fortsat efter nærmere angivne retningslinjer. Og det kan næppe være i kommunens interesse, at f. eks. drøftelserne om, hvor langt man i yderste fald vil strække sig prismæssigt, sker med den private køber eller sælger på tilhørerbænken.